

**ZA DOBRO
FOTOGRAFIJO
MORAŠ METI
OKAU
PA ČAS
STR. 3**

**KA NAJ BAU S
PORABSKIMI
KMETIJAMI
STR. 4**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 10. aprila 2008 ☼ Leto XVIII, št. 15

USPEŠEN REFERENDUM V MONOŠTRU

Če se je v zadnjem letu, letu in pol kjerkoli pojavilo ime mesta Monošter, je bilo največkrat povezano z okoljevarstvenimi problemi, ki jih mestu ob Rabi povzročajo avstrijski sosede. Začelo se je pred kakšnimi petimi leti z onesnaževanjem reke Rabe, ki ga povzročajo avstrijske usnjarne ob njej. Svoje krivde avstrijska stran zelo dolgo ni hotela priznati, le ostro in zelo odločno posredovanje sedanjega ministra za okolje in prostor jo je prisililo, da je začela ukrepati.

Še večje težave ima Monošter z gradiščanskim podjetjem BEGAS, ki načrtuje gradnjo sežigalnice za letno več kot tristo tisoč ton odpadkov v neposredni bližini mesta, katerega razvojna vizija je vsebolj usmerjena v turizem, predvsem v termalni turizem.

6. aprila je potekal v mestu lokalni referendum zoper sežigalnico, da bi z njim občina dobila novo, dodatno sredstvo v boju proti le-tej. Monoštrska občina in tudi okoljevarstveniki – med njimi najbolj aktivna organizacija Pro Natura Szentgotthárd – so namreč dobili občutek, da so izkoristili vsa tradicionalna in običajna sredstva protesta – okrogle mize, množična zborovanja, zbiranje podpisov proti izgradnji sežigalnice, ozaveščanje lokalnega prebivalstva,

sodelovanje z avstrijskimi in tudi slovenskimi zelenimi organizacijami, iskanje podpore pri ustreznih institucijah ter politikih, med drugim

pri predsedniku države... V Monoštru ima volilno pravico 6840 občanov, po neuradnih podatkih se je referendumu udeležilo sko-

raj šestdeset odstotkov vseh upravičencev. Udeležba je bila sicer nekoliko nižja, kot so si želeli organizatorji – občina Monošter in PRONAS –

kajti predvidevali so, da se bo referendumu udeležilo od sedemdeset do petinšestdeset odstotkov volilnih upravičencev. Vseeno pa menijo, da je uspešen referendum močan instrument v rokah občine in da takega nasprotovanja lokalnega prebivalstva več ne sme prezreti niti Avstrija niti investitor BEGAS. Ta je namreč takrat, ko so mu zelene organizacije predale kakih deset tisoč podpisov, ki so jih zbrali ne le v Monoštru, temveč v širši regiji, odreagirал s kratkim stavkom: »Na und?«. Takrat se je investitor namreč skliceval na to, da lokalno prebivalstvo na Madžarskem nima zadostnih in zanesljivih informacij o načrtovani investiciji. Od takrat je tudi sam imel forum v Monoštru, lokalnemu prebivalstvu je pošiljal gradivo v madžarskem jeziku, tudi na njegovi spletni strani so informacije v madžarskem jeziku. Organizatorji referendumu menijo, da se investitor več ne more sklicevati na to, da madžarsko prebivalstvo zavrača načrt sežigalnice zato, ker nima pravih informacij. Župan občine Tibor Vinczay je po referendumu – ki za avstrijsko stran ni zavezujoč – povedal, da, v kolikor bo potrebno, se bodo obrnili tudi na ustrezne evropske institucije.

Marijana Sukič

Franc Mesarič: slike in objekti

ISKANJE IN NAJDEVANJE - ISKRENIH LJUDI

Franc Mesarič ni znan in priznan le kot akademski slikar, prisoten na prekmurski, slovenski in mednarodni likovni sceni dobrega pol stoletja, marveč tudi kot dolgoletni in odličen opremljevalec knjig, največ v Pomurski založbi in tudi drugod. Med številnimi, je opremil tudi ÉRD, prvi roman v zbirki Med Rabo in Muro pri založbi Franc-Franc. Z akademskim slikarjem Sandijem Červekom sta naredila prve korake k zdaj že uveljavljeni mednarodni likovni koloniji v Monoštru.

Franc Mesarič se ob sedemdesetletnici predstavlja s slikami iz zadnjega, petletnega obdobja v soboški Galeriji, z zgodnjimi

Avtor razstave Robert Inhof in akademski slikar Franc Mesarič na novinarski konferenci.

deli, ustvarjenimi v 60. in 70. letih prejšnjega stoletja, pa v razstavnih prostorih Pokrajinskega muzeja. Iz Murske Sobotice bodo razstavo septembra prenesli v Mestno galerijo Ljubljana, novembra še v Galerijo Velenje. V Soboti bosta razstavi odprti do 3. maja.

Na novinarski konferenci pred otvoritvijo razstave v Galeriji je Franc Mesarič povedal, da se namenoma ni odločil za pregledno razstavo, ampak za dela zadnjih petih let, kjer izstopajo motivi kopalcev. Vsak izmed kopalcev je popolnoma sam in osamljen v nevarno tihi in sivi vodi brezvetrja, na kateri se razlamljajo človeški odsevi... Njegove figure ne gredo v vodo zato, ker hočejo, temveč zato, ker morajo. »Nagi ljudje so bolj iskreni, kot oblečeni,« tako jih vidi in o njih razmišlja slikar.

Razstavo spremlja odličen katalog, skoraj monografija s teksti novega direktorja Galerije Roberta Inhofa - Sklenjene osamelosti; Milene Koren Božiček - Intimistične projekcije Franca Mesariča, »prijateljsko pismo« je napisal Aleksander Bassin, s krajšim tekstom se avtor predstavlja sam in sporoča, da je imel 21 samostojnih razstav, leta 1999 mu izide tudi monografija avtorja Mitje Visočnika, premisleke sklence Janez Balažič z zapisom Slikar Franc Mesarič. Posebej Robert Inhof, kateremu je bila to prva samostojna postavitev razstave v novi vlogi direktorja (ob sodelovanju nove kustosinje Irme Brodnjak), temeljito predstavlja Mesaričevo delo in njegovo vpetost v kulturni, zlasti likovni prostor. Tako je omenjena skupina iz začetka sedemdesetih let D(anč), H(auko), L(ogar) in M(esarič) - DHLM. »Skupina je bila pomembna iz več razlogov. To so bili namreč prvi prekmurski slikarji, ki so akademijo za likovno umetnost končali v Ljubljani in ne v Budimpešti ali v Zagrebu«.

Tekst in posnetek:
Ernest Ružič

Seja šolske komisije in izobraževanje učiteljev

Druga letošnja redna seja Krovne šolske komisije Zveze Slovencev in Državne slovenske samouprave je, ob prisotnosti vseh članov in predsednika DSS, potekala 27. marca v Mo-

tako pri otrocih kot vzgojiteljih in pozitivnega motiviranja za učenje slovenščine. Komisija bo še naprej aktivno spremljala problematiko.

Priprava opisnih ocen v sloven-

udeležilo 13 učiteljev in vzgojiteljic, izvajala pa sem ga avtorica tega zapisa. V uvodu so bile najprej splošne teme, ki se nanašajo na organizacijo in izvedbo različnih nalog v porabskem narodnostnem šolstvu, katerih nosilec je Zavod RS za šolstvo, OE Murska Sobota, finančna sredstva pa prispeva slovensko šolsko ministrstvo (o podrobnostih v eni od naslednjih številkih).

Osrednji del - teoretični uvod in pedagoška delavnica - pa je bil namenjen temi z naslovom *Slovenska komunikacija v narodnostni šoli in vrtcu*. Tema je izjemno široka in kompleksna, zato smo uspeli, na osnovi teoretičnih izhodišč in razgovora, samo uzavestiti nekatere bistvene poudarke. Sodelujoči so potrdili tezo, zapisano v vabilu, da se »vsekakor premalo zavedamo, da slovenski jezik v Porabju zamira tudi zaradi nedoslednosti pri naših lastnih govornih navadah«.

Udeleženci so izpolnili kratek vprašalnik z enim samim osrednjim vprašanjem in iz njega izhajajočimi dvajsetimi podvprašanji izbirnega tipa. Analiza odgovorov kot tudi priprava »Osebnega načrta«, ki so ga dobili za »domačo nalogo«, bo tema naslednjega strokovnega srečanja v maju.

Valerija Perger

Izobraževanje učiteljev v Slovenskem domu v Monoštru

noštru. Erika Glanz, predsednica Komisije, je članom predstavila dnevni red in ugotovila, da so se sklepi 1. seje realizirali. Potem sem, avtorica tega zapisa, predstavila trenutno stanje v pripravah na novo obliko strokovne pomoči porabskim vrtcem s strani vrtca Murska Sobota. Vrtec kot nosilec projekta, so menili člani Komisije, naj aktivno pristopi k pripravam. Predvsem članici, vzgojiteljica in učiteljica 1. razreda, sta ponovno poudarili, da se v Porabju pričakuje strokovna pomoč na področju zgodnjega učenja slovenščine, pridobivanja slovenskih govornih navad

skem jeziku poteka in bo končana v zastavljenem roku.

Zadnji pomemben sklep seje KŠK pa je bil, da se na 3. redno sejo, ki bo maja, povabi urednika osrednjih slovenskih medijev v Porabju, časopisa Porabje Marijano Sukič in Radia Monošter Franceka Mukiča, ter se z njima spregovori o možnostih večjega sodelovanja vrtcev in šol (ali vsaj vključevanja najmlajšim primernih tem) v narodnostnih medijih. Pričakujemo zanimivo razpravo.

Prav tako 27. marca je bilo v Monoštru 2. letošnje strokovno izobraževanje za porabske pedagoške delavce, ki se ga je

V. revija narodnostnih filmov v Budimpešti

V Budimpešti je letos že petič potekal festival filmov, ki govorijo o narodnostnih manjšinah. Glavni organizator je bilo Uredništvo manjšinskih oddaj Madžarske televizije. (Za svoje uspešno delovanje je lani dobilo od ministrskega predsednika najvišje državno priznanje, Nagrado za manjšine). Na razpis je bilo prijavljenih blizu 50 filmov, izmed katerih jih je strokovna žirija izbrala 15. Med izbranimi - žal - nista bila dva slovenska filma (o bučnem olju in »zauniki na vsisvecovo«). Izbranih petnajst filmov so si gle-

dalci lahko ogledali 28. marca v kinu Uránia. Gostitelji festivala so bili letos Bolgari, in tako so vzporedno vrteli bolgarske filme. Od petih filmov, ki so dobili nagrado, se štirje ukvarjajo z Romi. Tretjo nagrado je prejel film, ki predstavlja moški pevski zbor z repertoarjem bizantinskih pesmi. Drugi je postal portret romskega pesnika Attila Balogha. Za najboljši film je žirija izbrala tistega, v katerem gledalec lahko spozna klavirno življenje Romov v Košici na Slovaškem. Posebno vizualno nagrado si je zaslužil film, posnet

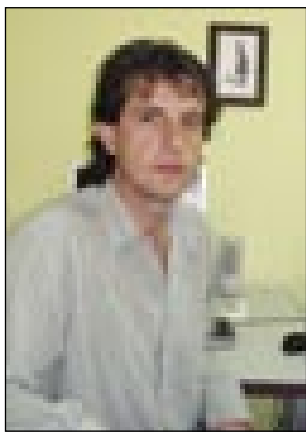
v španski Granadi, od koder izvira romski ples flamenco. Posebno nagrado je manjšinski ombudsman podaril filmu o Romih, ki so se izselili na Švedsko. Meni osebno je bil najbolj simpatičen film o dvojčkih. V kraju Méhkerék, kjer živi romunska manjšina, je kar 26 dvojčkov različne starosti. Če enega boli zob, bolečino čuti tudi drugi. Če sta si zelo podobna, se zgodi, da nadomeščata drug drugega (npr. v šoli).

Festival se je končal z okroglo mizo ustvarjalcev, kjer so si izmenjali izkušnje.

Marija Kozar

Za dobro fotografijo moraš meti okau pa čas

Kak smo tau že v prejšnji novinaj napisali, naš sodelavec *Karči Holec* je biu med tistimi petimi fotografi, steri so dobili nagrado za kolekcijo (Kolekció díj) od Vogrskoga kulturnoga inštituta v Budimpešti. Te inštitut je zdaj že dru-

Karel Holec

gič po vrsti vödau fotoalbum, v sterom na kejpaj notrapokažejo, kak živejo manjšine na Vogrskom. Za te album je poslalo 608 kejpov 55 fotografov. Žirija je vöodebrala 153 kejpov od 40 fotografov. Med petimi najbaukšimi je biu *Karči Holec* tö, steri v albumi ma 8 kejpov.

• *Gda je tebé začnilo brigati fotografiranje?*

»Vejn te, gda sam prišo k novinam delat. Pred tistim sam tö delo kakšne kejpje, dapa nej telko kak zdaj. Na začetki je tak bilau, ka sam vzejo fotoapararat, sam išo pa napravo kejpje. Tisti so takši bili, kakši so bili. Te sam eške nej znau, stere slike do dobre, stere nej. Kak se je posrečilo, tak je bilau. Dosta lejt je trbelo tauma, dočas sam gorprišo, stera slika je baukša, stera slabša. Dosta je trbelo slikati tačas. Zdaj že vejm razliko, dapa ešče itak ne morem povedati, ka sam dja reden pa dober fotograf, ali ka je vsakša slika, ka go napravim, dobra.«

• *Na začetki, gda si prišo k nam delat, je vse ovak bilau. Delo si črno-bejle kejpje, bilau je tak tö, ka si sam razvijo filme pa vönapravo kejpje.*

»Tau je bilau pred desetimi lejt. Meni so se vidle črno-bejle fotografije. Gda sam sliko porabske motive (krajino, kakše iže, lejs, lidi, ka so delali), so se mi črno-bejli kejpji bole vidli kak zdaj barvni (színes). Gda sam mogo sam filme razvijati pa kejpje vönapraviti, je tü zanimivo bilau. Če je človek pri fotografiranji kaj zapravo, je tam ešče leko popravo. Zdaj več s tejm ne delamo pri novinaj, zatok ka je že digitalna tehnika.«

• *Je samo od fotoaparata odvisno, kakšen kejp napraviš ali je več odvisno od človeka, steri stoji za fotoaparatom?*

»Ja, nika je odvisno od mašina tü, dapa nej dosta. Dja tak mislim, ka za fotografiranje oči trbej. Gda sam te kejpje, za stere sam nagrado daubo, neso v Budimpešto, sam gled do druge fotografe, kakšne mašine majo. Vsi so meli moderne pa kak leko najbaukše mašine. Dja sam pa te kejpje redo ešče z malim navadnim mašinom. Po mojom bole oči trbej k dobroj fotografiji kak mašin.«

Karči trno rad slika »mrtve« motive, ali ovak povedano, tiste, steri se ma ne morejo mekniti. Povejmo en tau stare iže, vöposenjeno drejvo, kakšno raužo, plaut, križe... Bole težko ga je pa nagučati za lidi... Na pitanje zakoj pravi: »Pri fotografiranji je ranč tak kak pri slikaraj (festók), vsakši ma svoj štiluš. Moj stil so bole tej motivi. Leko povejm, ka meni tau pomeni naša krajina Porabje. Dapa zatok mam portrete tü, se zasmeje pa tadala guči.

»Drügo je tau, ka moram delati za novine. Če je kakšna prireditve, program, tam moram kejpje rediti. Tisto je mujs, ka tisto nücamo za članke. Za mojo düšo so pa bole tej porabski motivi. Dja sam tak, ka meni čas trbej, če dem slikat. Leko, ka dostokrat stoj tau misli, ka dem pa v pau vöri

tau leko napravim. Dostokrat je tak, ka trištiri vöre tö nücam, dočas kaulek dem pa kaj najdem. Leko bi posliko, ka v prvom momentu zagledam, samo meni se tisto ne vidi, dja iščem taši moment, tašo kompozicijo, ka se meni vidi. Tauma pa čas trbej. Dje tak, ka dem slikat pa kumaj

Fotografija z naslovom »Elikvir«

kaj napravim, ka nika ne najdem. Dje pa tak, ka dem pa v dvej vöraj 15 dobri kejpov napravim, ka se meni vidijo. Tau je od dosta vsega odvisno. Od momenta, od kompozicije, od vrejmena, od svetlobe... Dje tak, gda tau vse vküppride, pa ranč te, gda bi si človek spoj nej brodo, dje pa tak, gda se človek trüdi, ka bi dobro fotografijo napravo, pa se ma ranč ena ne posreči.«

• *Zadnje čase se delajo digitalne fotografije. Ejkstra meštija je, ka se digitalne fotografije da na računalniki popraviti.*

»Če človek digitalne fotografije dela, je tau tü dobro, ka če šče, leko 500 kejpov napravi, pa leko ka je od tej samo en kejp dober. Prvin, gda je človek z navadnim mašinom na film delo, si je mogo zmisлити, ka kelko kejpov napravi, ka je tisto te pejnaze koštalo. Dja na računalniki ne popravlam. Djeste photoshop, v sterom se dostavse dá popraviti, dapa tak mislim, ka tisto je že umetno. Dja se s tejm neščem

spravlati. Tak mislim, ka kejp, gda ga poslikam, takšen mora biti, kak sam si ga predstavo, ka bau.«

• *Po kakšnom principu si vöodebrau fotografije, stere si poslo v Budimpešto?*

»Naslov natečaja je biu 'Življenje manjšin na kejpaj - preteklost in sedanost'. Vsakši foto-

sam navči, dapa zatok ne škaudi, če ma stoj, steri se na tau razmej, pomaga.

»Na začetki je meni dosta pomago Sanyi Röth, on je vönavčeni fotograf, pa te je ešče tü v Varaši živo. Bilau je tak, ka sva vtjüper šla po Porabji pa sva vtjüper fotografirala. Najbole mi je pa tau pomagalo, ka sam vido, gled do, kakšne kejpje on dela. Največ se pa človek tak navči, če dosta fotografira pa gleda fotoalburne.«

• *Emo si že več razstav, gda mo vidli tvoje fotografije v Porabji?*

»Svoje fotografije sam vöpostavo najprva v Selnici ob Dravi, po tistim v Otovcaj na Goričkom, zdaj do do sredine majuša v Budimpešti na Slo-

venskoj ambasadi. V Monoštri pa mo emo razstavo za 10. oblejtnico Slovenskoga dauma.«

• *Gda človek dobi kakšno nagrado, te vekšo volau tö dobi, ka bi delo, ka bi ešče bole pokazo, ka zna. Kakše plane maš?*

»Več časa si ščem vzeti za fotografiranje. Tak ne more titi človek fotografirat, ka druge brige tü ma, ka ta čas, ka slika, si zmišlava, ka tau pa tisto ešče mora tanapraviti.

Dosta takšo je ešče v Porabji, ka bi zdaj trbelo poslikati, ka sledkar več nede. Tau bi napravo, kejpje vküppersklau, ka če bi gnauk prišlo do toga, ka bi se kakšen album od Porabja delo, bi emo pripravlene fotografije.

Letos me pa čaka ešče edna druga naloga, ka sam go daubo od Zveze, moram kejpje napraviti za stenski kalendar.«

Našomi sodelavci gratulejramo za nagrado, želejmo ma dosti dobri tem pa kejpov.

Marijana Sukič

• *Ti si nej vönavčeni fotograf. Dostavse se leko človek*

OD SLOVENIJE...

Predsednik Türk obiskal Latinsko Ameriko

Predsednik republike Danilo Türk je v okviru turneje po Latinski Ameriki obiskal Peru, Brazilijo, Kolumbijo in Venezuelo. Turneja, ki je sodila v okvir slovenskega predsedovanja EU, je bila namenjena pripravam na vrh EU-Latinska Amerika in Karibi (LAC), utrjevanju sodelovanja med EU in Latinsko Ameriko ter okrepitvi dvostranskih odnosov. Na vrhu EU-LAC, ki bo 16. in 17. maja v Limi, bo sodelovalo 60 držav: 27 članic EU ter 33 držav Latinske Amerike in Karibov. Logistično bo za pripravo vrha poskrbel gostitelj Peru, Slovenija pa bo kot sopedsedujoča soodgovorna za pripravo vsebine.

V okviru obiska v Latinski Ameriki je Danila Türka v Limi predsednik Peruja Alan Garcia Perez odlikoval z državnim odlikovanjem, redom Sonca Peruja stopnje velikega križa z briljanti.

Zunanji ministri EU so se srečali na Brdu pri Kranju

Zunanji ministri EU so na srečanju na Brdu pri Kranju potrdili zavezanost evropski perspektivi državam Zahodnega Balkana. Srečanja so se udeležili tudi njihovi kolegi iz držav v regiji, med drugimi sta prišla srbski zunanji minister Vuk Jeremić in kosovski premier Hashim Thaci, ki pa se nista srečala.

»Srečen sem. Mislim, da smo še enkrat pokazali, kako zavezana je EU Zahodnemu Balkanu,« je po koncu srečanja dejal visoki zunanjepolitični predstavnik EU Javier Solana.

Ministri so ob koncu srečanja na Brdu sprejeli tudi posebno izjavo o Tibetu. V njej so izrazili zaskrbljenost zaradi razmer v tej kitajski pokrajini in pozvali h končanju nasilja. Zavzeli so se za tvoren dialog o vprašanih, kot so ohranitev tibetanskega jezika, kulture, vere in tradicij, izjava pa ne omenja možnosti bojkota olimpijskih iger v Pekingu.

Ka naj bau s porabskimi kmetijami – ali pavarstvo po porabskom

25. maja bou v Maribori senje, gde se bodo s svojimi izdelki (termék) nut pokazale slovenske kmetije pred cejlo Evropov, vejpa tam do kmetijski ministri (mezőgazdasági miniszter) iz vsikše države Evropske unije s svojimi delegacijami. Na slovenskom kmetijskom ministrstvu pa so tak mislili, ka tam morajo biti slovenski pavri z Vogrske, Italije pa Avstrije tō.

Ka mo pa nesli - so me pitali, vejpa nika svojoga nemamo. Rejsan je tak žalostno pri nas, ali samo vūpanja nemamo do naših izdelkov? Iz kmetijskoga ministrstva so nas parzvali, ka naj poglednemo, kak vōgleda senje »vesi v varaši«. Ranč tašo senje bau v Maribori, gda mo že mi tō zraven. Slovenski pavri s cejloga orsaga so prinesli svoje dobrote v Ljubljano pa tam odavali. Bilau je tam vse: krū, mesau, sir, vino, žganje, med pa vse, ka doma parpauvajo. Pauleg nas so pa prišli Slovenci iz Italije pa z Avstrije tō. Moram povedati, ka pri njin je malo ovak, majo svoje zveze,

Ropoševi na Verici majo ešče krave

gde samo za nji delajo. Že te so znali, sto ka prinesé na senje v Maribor. Po enom časi, gda smo senje že zvekšoma poglednili, smo vidli, ka mi tō mamō takšne stvari, s sterimi leko vōstanemo. Tam je naš domanji krū, baukše vrtanke, kak ji naše gospodinje pečejo, ranč nej trbej, koštavali smo šunke pa vse bola čūtili, ka naša je tō ta valaun. Pa gde sta te ešče naš oli pa palinka. Dosta vse mamō, samo don nika nej, vejpa nemamo papere, ka bi tau leko odavali. Na tejm mo mogli narediti prve stopaje.

Strokovno pomauč, ka naj vse več naši izdelkov mamō, pa bo nam nudilo slovensko Ministrstvo za kmetijstvo. Vejmo, ka tau nede šlau naleki, depa če se paršika, mo meli v Porabji menje nut zaraščani trankov pa zapūščeni njiv. S pomočjau informacij, stere zberejo v Porabji, pa do probali nika čednoga nam svetovati, tanačivati. Ka bi bilau dobro delati pa kak.

18. marciuša je Vladimir Čeligoj iz ministrstva z dvejmi agronomki obisko Porabje. Ena je bila iz Maribora, druga, stera je gučala vogrski tō, je pa prišla iz okolice Lendave. Parpelali so jo, ka se prej naj bola leko sporazmejo z našimi lidmi. Moram povedati, ka smo nej nūcali njene pomauči. Vsakši je razmo drūgoga.

Bili smo na Gorenjom Seniki, gde so poglednili sadovnjak Sanyina Labrica pa drevesnico Laliya Hanzeka. Moški so njim pravli, ka z žmetnim delom malo pejnec parslūžijo. Nemajo mašinov, tak zvekšoga z rokov delajo. Hladilnice nega v Porabji, zato morajo odati sad že geseni, ka ovak nanikoj pride. Parcele so male, zavolo toga pa ne dobivajo državne subvencije tō nej. Volau pa majo za tau delo, pa če bi se dalo, bi na vekši površini pauvali.

Prijateljstvo in pesem ne poznata meja

V Društvu upokojencev Murska Sobota se dobro zavedamo, kako lepo je, ko imaš prijatelje ne samo doma, v domači pokrajini, temveč tudi izven meja. Če se pa oglasi še lepa, stara slovenska pesem, začutiš, kako je lepo zapeti s prijatelji ali poslušati, kako zapojejo.

Prireditev pred veliko nočjo se je odvijala v Pokrajinski in študijski knjižnici v Murski Soboti

V kratkem obdobju smo dvakrat gostovali v Budimpešti s likarsko razstavo in kulturnim programom. Tako na Veleposlavnstvu R Slovenije v Budimpešti kot na Slovenski samoupravi 18. okrožja je bilo čutiti veliko prijateljstva. Tudi skupna pesem je zazvenela.

Pred veliko nočjo so na naše povabilo gostovale v Murski Soboti Ljudske pevke iz Monoštra, ki jih vodi gospa Marija Rituper. Program je bil prisrčen, saj je zvenela lepa slovenska pesem. Popestrili so jo učenci osnovne šole III iz Murske Sobotice.

Lepo je, kadar smo skupaj. Naj meja nikoli ne loči prijateljstva, naj pesem zveni povsod, kjer radi pojejo. Kdor poje, slabo ne misli.

Rožman Elizabeta Ruža
predsednica Komisije za izob. in kult.
pri DU Murska Sobota

V Andovci smo bili pri Holecovi, pogučavali so se s starejšim Holecem pa si poglednili sadovnjak. Kak sadovnjak tak njive vse ograjeno majo, divjačina prej trno dosta kvara naredi po tej vasaj. Duga lejta so meli krave, zat' ka so tranke te kosili, gnesden krav več nejga, tranki so pa zaraščeni. Zvedli smo, ka med mladimi gestejo taši lidge, steri bi znauva krave meli, samo naj se splača njim tau delati.

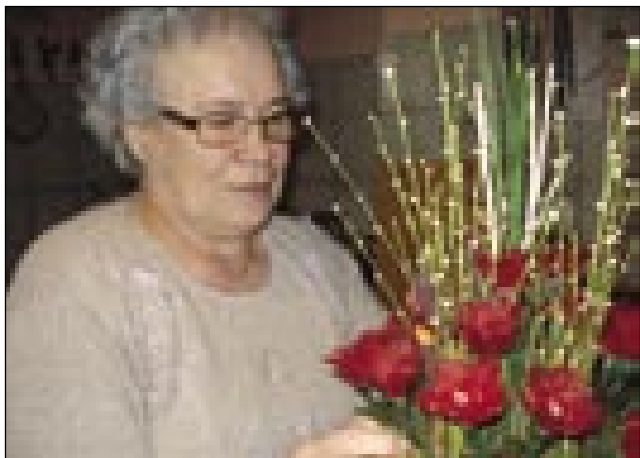
V Ritkarovci smo obiskali družino Ropoš, oni pa majo pravo kmetijo. Tak kak se šika. Gazdūjejo na več hektaraj, majo mašine za tau, v štali so pa krave. Gospodar hiše je nas pozvau noter, gospodinja pa ponidila škipkove, djabolčne pa slivove reteše. Z gosti iz Slovenije smo malo koštavali, na ka se je oglaso gospod Čeligoj – to je ta prava porabska dobrota. Prijazni in gostoljubni lidge na kmetiji, gde se ponūjajo dobrote s kmečke pečī. Prej takšna mora biti prava porabska turistična kmetija. Prauti konci dneva sam bila vse bola ponosna na naše lidi, sterim ni znauš na mezevaj delati, tak ka ne dobijo nikšne pomauči od države.

Mislim, ka če samo po malaj stopajaj se nam paršika kaj narediti, smo tō leko veseli, vejpa mo vidli več pokošeni trankov pa zorani njiv. Ka naj tau tak baude, pa vsi moramo na tem delati.

Andreja Kováč

Gde še v zimi cvetejo rauže

Istino, ka so Čöpenci nej pau-lak maurdja, gde cejlo leto cvetejo rauže, dapa zato pri edni kuči se itak najdejo rauže vleta, vzima. Leko je tak mrzlo, ka vse prški vanej. Te rauže nikdar nej trbej polej-

Marija Časar pravijo, ka nega takše rauže, stere bi nej znali napraviti

vati, pa itak več lejt tastojijo, lopau cvetejo. Te rauže ne rastejo vö iz zemle, liki iz rok z Marije Časar. Gda sam notra v kučo staupo, kama koli sam pogledno, vsepovsedik so rauže bile, pri stauli so sejdli Marija, pa ka drugo bi delali, če nej rauže. Dola si sedem pa tak fejst gledam rauže, edne so lepše kak druge, ka skurok pozabim, zaka sam k njim prišo.

• *Marija, te rauže ste vse sami napravili?*

»Vse, ka tü vidiš, tau so vse moje rauže, ka sam vse sama delala pa sama vönajšla. Gda človek kama ide, pa kaj nauvoga vidi, ali če kakšno raužo vidiš v ograci, te tau dočas probaš, ka se ne posreči napraviti.«

• *Kak se je tau začnilo, ka vi rauže delate?*

»Gnauk davnik sam že tau delala, samo sam te hejnjala. Te sam gnauk v Porabji ojdla, gde mi je Ana Unti znauva pokazala, kak se rauže delajo, pa mi je volau napravla. Te sam domau üšla, pa sam znauva vcujstanila. Od tistoga mau delam. Oni so vačeše (ovakše) delali, dapa ka dja delam, na tau sam sama gor prišla. Čas mam, zato ka sam cejli den

sama. Ka bi ovak delala?«

• *Ka tau pomeni, ka zdaj nej davnik ste začnili?*

»Nej dugo, eno leto.«

• *Če edno raužo vidite, te sami od sebe vönajdete, kak go leko napravi?*

»Ranc go poberem, gnauk, dvakrat probam, tretjič pa že mora iti. Vse sorte se da napraviti, edne lažej, druge žmetnej. Vsakši terek v Soboto dem, gde nas dvanajset penzionistov vküppride, tau je eden taši mali krožek. Tam te vsakši svojo dela, eden kvačka, drugi štrika, gobleine šivajo, heklajo, dja pa rauže redim.«

• *Kelko vör delate na den?*

»Pomalek vsigdar delam, gda mi više pride, te malo ležim, pa te potistim pa začnem. Večer ne delam, zato ka te televizijo gledam. Tau dvaujo pa nagnauk delati ne more.«

• *Tau je vsakši den tak?*

»Skur vsakši den.«

• *Ka delate s telšimi raužami?*

»Tau vse taodpelajo. Pride upokojenski predsednik pa do pelali na razstavo v Slovenj Gradec. Tam, če se kaj leko, se oda, drugo pa pripelamo nazaj. Nika sam še v Avstriji odala, drugo sam pa samo tak za šenki tazdavala. Če bi te rauže vse tü bile, ka sam dja že napravla, te bi tü že vse puno bilau.«

• *Ka delajo z rauži tisti, šterim ste je tazdavali?*

»Za okras, vö na sto dejajo.«

• *Večkrat ste bili že na razstavi, ka lüstvo pravi, vidijo se njim vaše rauže?*

»Tak čütim, ka se lidam vidijo moje rauže. Na razstavi v tiste knjige dosta pa dosta lidi notrapiše, ka so čudovite rauže. Tau pravijo, ka dobri lidge radi majo rauže.«

• *Vi se veselite te, gda rauže delate?*

»Nika te te pisti, ka vse brige pozabiš na tisti čas, gda tau delaš. Te samo na tau koncentriraš, pa se veseliš, gda z edno lepo raužov zgotauviš.«

Mala hišna razstava

• *S kakšnoga materiala se delajo te vaše rauže?*

»Iz štrumfe (najlonke) pa iz žice (drauta). Tau je ovakša žica, bakrena (rézdrót), tau ge dobim iz Puconec. Tam djesta eden človek, šteri električne motore popravla, pa on mi tau žico dava. S tau žicov človek naletja dela, ka je meka, drugo pa tau ka lepo farbo ma. Štrumfe pa v Soboti na senji kipüjem. Tau so mlašeče štrumfe, zato ka pri tej dosta fele farbe majo.«

• *Kelko rauž leko napravite iz edni štrumf?*

»Tau je tak, če so štrumfe za petnajset, štirinajset lejt staro deklico, te eden püšeu vöpride. Če so menše, te dveje štrumfe trbej k ednomi püšli.«

• *Tau je te ranc nej tak fal?*

»Za petdvajsti paklinov sam plačala štiridvajsti eurojov. Samo te so male, iz te več taponücam.«

• *Vam se štera rauža najbo-*

la vidi, ka je vi delate?

»Mena se vsakša vidi, po barvi vejn radeče. Te radeče rauže so iz vogrski štrumf napravlane, te so bola temne (kmične), pa za volo tauga so meni lepše.«

• *Prej pridejo k vam niše porabske ženske, zaka?*

»Zato, ka mo je včila rauže redti. Tak smo se zgučali na Slovenskoj zvezi.«

• *Samo pred ednim letom ste začnili rauže delati, zdaj pa že vi včite druge. Kak leko tau?*

»Tau, če delaš, pa maš volau za tau, te tau ide. Brezi vole nikam ne prideš, tisto je samo mantranja. Edno leto sam se dja dosta vse navčila, zato ka sploy dosta rauž sam napravla.«

• *Kelko časa trbej, ka se napravli eden takšen püšeu rauž, ka ga tü na staula mate?*

»Dva dni se napravli.«

• *Je taša rauža, štero ste probali napraviti, pa je nej šlau?*

»Nej, taše še nej bilau. Ka sam probala do tejsa mau, se je še vse posrečilo. Če bi stejla kakšno koli raužo, bi go vejdla napraviti.«

Marijo Časar ovak tü dosta-fart srečamo v Porabji, če so kakšne slovenske prireditve v Monoštri, v Števanovcaj, s svojimi sausedami vsigdar pride.

Karči Holec

... DO MADŽARSKE

Manjša stranka zapustila koalicijo

Manjša vladna stranka je prejšnji ponedeljek po neuspešnih usklajevanjih izjavila, da bo s 30. aprilom zapustila koalicijo ter da vlade ne bo podpirala niti od zunaj, kar pomeni, da socialisti ne bodo imeli potrebne večine v parlamentu. Izstop iz koalicije mora še potrditi tudi kongres liberalne stranke, ki je sklican za 27. april. Če se bo tudi kongres strinjal z odločitvijo vodilnih teles stranke, bodo vlado s 30. aprilom zapustili trije ministri, minister za okolje in prostor Gábor Fodor, minister za gospodarstvo Csaba Kákósy ter ministrica za zdravstvo Ágnes Horváth in tudi vsi državni sekretarji, člani liberalne stranke.

Kaj mislijo volivci o vladni krizi?

Agencija za merjenje javnega mnenja je po naročilu dnevnika Népszabadság in informativne oddaje MTV Az Este izvedla anketo o možnih rešitvah vladne krize. Na vprašanje, kako dolgo bo sposobna manjšinska vlada za vodenje države, je 34 odstotkov vprašanih odgovorilo, da do naslednjih rednih volitev, torej do leta 2010. Da bo manjšinska vlada preživela le nekaj mesecev, je menilo 17 odstotkov vprašanih, 17 odstotkov anketirancev misli, da do naslednjih evropskih parlamentarnih volitev v letu 2009. Anketirance so vprašali tudi o tem, ali bi bilo za državo ugodno ali neugodno, če bi postal premier Viktor Orbán. 41 odstotkov vprašanih je menilo, da bi to prineslo ugodne spremembe, 36 odstotkov meni, da bi to bil neugoden preobrat. 23 odstotkov pa se ni opredelilo.

Programi

• Naslednja seja predsedstva Zveze Slovencev na Madžarskem bo 16. aprila.

• 20. aprila bo v Sakalovcih Revija porabskih otroških amaterskih skupin, ki delujejo pod okriljem Zveze Slovencev na Madžarskem.

Ročnodelski krožki, vezilje in kvačkarji

Gnesden ma že skoron vsakša ves kakšno društvo žena, turistično društvo, kulturno društvo, v šteraj se dela marsikaj. Rezultate dela tej družtev pa najbolje leko vidimo na njihovij lejtnej razstavaj. Največ jij je gljiv v mejseci marci,

Prčec s heteško minto, steroga je vözašila Margit Horvat iz Čentibe

gda svetimo den žena in materinski den, in na tej način počastimo ženske same sebe, ka si svoje izdelke postavimo na ogled. Ka se malo vöpokažemo, ka znamo. Dosta kaj pa leko vidimo tudi na velikonočnij razstavaj, ki so jih letos pripravili rejsan že skoron v vsakšoj malo vekšoj vesi.

V ročnij delaj so najbolje flajzne ženske. Tou moramo pripoznati, ka z iglov, cvörnom, kvačkov in tak dale ženske najbolje znamo delati. Obstajajo pa izjeme, kak mo vam pokazala malo kesnej.

Naj začnem najprlej z raznimi ročnodelskimi krožki. Opazila sam, ka so se tej najbolje razširili v Lendavskom kouti, tou se pravi, od Dobrovnika, do Čentibe, Petišovec, Pinc in tak dale, in sicer odijo v tej kraje većinoma mentorice iz Madžarske, štere ženske včijo izvirnih (eredeti) madžarskih vbodov, vzorcev in med drugim tudi heteških vezenin. Heteš je bila zgodovinska pokrajina, štera je segala tudi v té tau Prekmurja in se

zatou tü proba ohraniti tudi heteška kultura vezenja, za štero je posebnost skriti vbod in rdeča, plava in bela barva. Značilen je tudi skriti vzorec (minta), mrežica, štero na drugom kraji platna ne vidimo. Je zdignjeno in podšito.

V toj vrsti krožkov so bilé gvüšno ene izmed prvi čentibske ženske. V Čentibi té krožek obstaja že 20 lejt na pobudo gospe *Magde Bažike*. Spominja se časov, gda so začnili lidgé na velki obujati folklorne skupine, ljudske pevce in

Ivan Halec v svojom ateljeji

tak dale in je tak s pomočjo Marije Pozsonec, štera je tou zriktala, v Čentibo začnili oditi mojstrica narodne obrti za vezenje iz Zalaegerszega. Tudi Magda se je prvih vbodov navčila kak vsakša vaška deklica, od svoje matere, bole pa se je navčila, gda se je kro-

žek v Čentibi začno.

V Čentibi pa majo tudi mojstrico vezenine na Madžarskem, *Margit (Marjeto) Horvat*, štera je gratala takšna velka mojstrica, ka eške po drugi vasaj začnola včiti ženske. Zнала je že od mali nog vsefelé, vesti, štrikati, kvačkati, šivati,... nej pa znala heteša šivati. Tou se je navčila komaj te, gda je 1995 v penzijo prišla. Drüge ženske so šivale većinoma z vuno na sirovo platno. Tudi ona je tak začnila, te se je pa tak pomali navčila tudi heteških vezenin. Moram vam povedati, ka tou, ka leko vidite pri tej ženskaj doma, nete vidli nindrik. Tou so čüda. Njihovi izdelki so nej na odajo, zatou ka pravijo, ka so preslabo plačani. Dosta časa pa potrpljenja se vloži v en izdelek, tak ka skoron ne moreš cene postaviti. Leko pa se vse tou, ka one delajo vidi na lejtnej razstavi (kiállitás), štero majo vsakše leto v vaško gasilskom domi v Čentibi.

Poseben način pletenja ozi-

se je navčila že v osnovni šoli pri gospodinjstvu, liki je tou nej delala, dokejč je nej službo zgabila pa se je aktivejrala. Največ dela odejice. Navčila se je pri Anici Roškar iz Murske Sobote, štera naj bi bila najstarejša, ka ma tou znanje. Ta gospa njej je takšo odejico dala, gda se njej sin Zoran naroudo. Vidlo se njej je, pa se navčila. Nüca leseno ramo, tak kak za kejpe, v štero so

Odejico je delala Danica Babič

vse okouli cveki notre zabiti. Na nijj vplete niti in jih šiva z iglov, štera je skoron takša kak tista, ka jo ribiči za mreže šivati majo, liki malo menjša. Takšna igla ma klükico z oba kraja. Z njo se šiva zatou, ka je to dosti niti, pa jih vküp štukati trbej. Zdaj poleg odejic dela tudi prtické (terító) na té način.

No, zdaj sam pa prišla do té moje izjeme (kivétel), tou je *Ivan Halec iz Filovec*. Vsakšomi priporočam, ka se bar ednouk oglasi pri njem doma v Filovcaj, pa si malo pogledne njegovo razstavno sobico. Tou ti po domanje povejdano »pamet stane«. On nakvačka vse: kravate, poročne pušle, verižice, gvant, snežene dede, rouraše, remenke... vse, ka si zmislite. Že skouz od malih nog je biu velki talent za ročna dela. Čiglij ka eške v službo odi, dela v Soboti na sodišči,

njegva domača ljubiteljska dejavnost niti malo ne trpi. Tudi skice riše sam. Nega ga cvejta, ka bi ga on nej nakvačko. Njegove izdelke pa leko kúpimo pri njem doma, pa eške ger jih odavle, celou na interneti ma spletno stran (www.kvackanje.com).

Mojstrov ročnih del v Prekmurji je ogromno, skoron pri vsakšoj izi što kaj zna. Ali se kvačka, veze, štrika, ali kak

koli nači pleté, vse je fajm. Lepou bi bilou edino tou, če bi probali malo vönajti kakše bole stare prekmurske vzorce, pa jih probali ohraniti. Ges vörvlem, ka dosta lidi gé, ka eške kaj takšoga znajo. Poleg toga pa so vse té revije, iz šterij se vzorci gemlejo, trno drage, pa mislim, ka bi se v toj draginji celou splačalo kakšo babico pitati, kak so pa tou inda delali.

Jasmina Papić

(Podatke zbrala avtorica za potrebe projekta *Craftattract - tradicionalne obrti - nove atrakcije za kulturni turizem, Intereg IIIA, Sosedski program Slovenija - Madžarska - Hrvaška 2004 - 2006, ki ga za Pomurje izvaja Pokrajinski muzej Murska Sobota*)

OTROŠKI

NAŠA ZLATA RIBICA

Svejt je čüdno vküper napravljeni. Lidge ne võrvlejo najbolje, ka bi se godili čüdeži. Depa po drugoj strani bi trno radi bili, ka bi se godili. Te je pa sploj nej čüdno, ka v zlate ribice ne võrvlejo, bi je pa radi meli bar v bližnjom potoki. Pa ništerni ranč ne vejo, ka una rejsan tam živé.

LÜBEZEN

Pravijo, ka je lübezen nika najlepšoga. Nika najlepšoga, ka se leko zgodi živomi človeki. Pa pravijo, ka lübezni ne čütijo samo lidge. Pravijo, ka stvar tõ leko lübezen vöpo-kaže. Pa zakoj bi jo nej kakša riba tõ. Ranč tak kak naša zlata ribica. Kak bi pa nej, una je tõ leko zalüblena.

Tak, kak bi spadno z neba v vodou. Samo nagnouk je biu tam spod staroga vrbovoga pena. Med korenjom je čako, ka se na vodou vsede kakši vodeni pavok. Čako, ka ga po-gej. Pa je nej biu kakši dober djager na vodne pavoke. Biu je naoupačen bole od najbolje naoupačnoga. Druge ribe so se smedjale z njega. Mladi ribak pa se je tadale mantrau pa paklou. Vpamet ga je vzela zlata ribica tõ. Una se njemi je ranč tak smedjala. Un pa je zatoga volo sploj nej biu nika čemerem. Tou se njoj je trno povidlo. Pa gda je po dugom časi zgrabno vodnoga pavoka, njoj je dau polnonje, naj ga vzej. Kak se njoj je eške po tistom povido. Pa nagnouk je bila zalüblena. Bila je zalüblena do vüj. Na, če bi je mejla. Depa tak se tou povej.

Druge ribe pa ribaki so brž vpamet vzeli, kak je z njih-

vo zlato ribico. Edni velki pa krepki ribaki so se celou gor gemali.

- Vej je pa té mali nikšnen nej! Cejli je naoupačen, takši tenki, z velikimi očami, - so se zgučavali. - Naj si najde steroga od nas!

Zlata ribica pa si je nej škela nikoga najti. Una je samo gratala zalüblena.

- Kak se leko takša čedna čalerska zlata ribica zalübi? Tou je nika nej čisto gej, - so klajfale stare ribe.

Eške bole velke lampe so ribe pa ribaki dobili po ednom spunjenom zelenji. Zlato ribico je zgrabila edna deklička. Pa si je želejla, naj dobi novi biciklin. Spistila jo je nazaj v vodou. Doma pa so jo čakale vcejlak nouve talige, nej pa biciklin. Eške vekša nevola je bila z ednim možakarom. Želo si je, naj njemi na poulaj velke tikvi zrastejo, ka de dosta olaja leko delo. Pa so nej na poulaj tikvi bile, liki na djablanaj. Tadale si je eden pojbič želo lej-poga psa, doubu pa je žirafu. Na, zdaj je šalo rejsan vrag odneso!

- Vej pa ne moremo meti takše zlate ribice, ka vse zelenje naoupak spuni, - je rejč naprej vzeu najbolje stari ribak.

- Da bi si bar ziskala nikšnoga našoga, nej pa ednoga prtepanca, - je kuj djala prva klajfarca v potoki.

Pa so tak gučali, se korili, klajfali pa povedali eške vsefele drugoga. Zlata ribica pa je samo plavala gor pa doj po potoki, kak bi senjala. Tisti naoupačen ribak pa je tadale skako za vodnimi pavokami. Pa jo je nej bila briga za nika, ka se guči v potoki. Pa je njega tõ nej bila briga. Vej je pa sploj nej vedo, sploj je eške nej vpamet vzeu, ka je zlata ribica zalüblena vanga. Una pa si je tak želejla, ka bi un biu tõ zalübleni. Depa nej v kakšokoli ribo. Samo v njou bi mogo biti zalübleni. Nevola pa je ta, ka una sama sebi ne more spuniti zelenja. Zat' bi njoj trbelo nikšno drugo zlato ribico, ka bi njoj tou spunila. Depa kama naj jo dé iskat? Kama? Tak se je spitala, nej pa si je zbrodila, ka bi toumi mladomi ribaki prajla. Bi njemi prajla, ka je zalüblena vanga. Te bi leko un tõ grato zalübleni v njou. Pa te tõ, če bi se na tou zbrodila, bi od toga nej smeja gučati. Vej pa zlata ribica toga dun ne smej delati. Tou, ka bi zapelavala mlade ribake, ka nej?

Miki Roš

ŽEGENJ

KOTIČEK

Vüzen je velki krščanski svetek. Pa če se začne že v petek pa trpi do vüzenskega ponedelka, so tej dnevi friško minoli. Vsakši den ma svoj pomen, vsakši den se je po krščanski veri nika godilo. Gnes den svetimo vüzen bole bogato, bole mamu obložene stole z dobrotami, včasik je bilo vse bole siromašno. Ali glavno je, če vse tou čütimo pri sebi, pri svojem srci, pa tüdi v svojoj düši.

Stari lidgé so radi pravli, ka se je tüdi v siromaštvi lepo živelo, pa si vüepam povedati, ka so meli istino. Ali žalostno je bilo takrat, ko so tou siromaštvo na veliko vidli drugi lidgé.

Tak se je zgodilo tüdi Miciki, gda je pred mnogimi lejtami nazaj na veliko soboto nosila k žegnji (svečat). Micika je bila vdovica, mela je pet mlajšov, pa malo grünta, tak ka je leko krmila samo ednoga pučeka pa edno par kokoši. Dobro si je mogla notri talati, ka so meli za cejlo leto meso pa mast, pa ka so meli kaj na šparat dati. Micika pa je znala tou vse dobro preračunati, tak ka deca nejso bili lačni, pa so tou siromaštvo ranč nej v pamet vzeli. Meli so tüdi gvantanje, nej nouvo ali Micika je bila dobra ženska, mela je puno žlate, pa so njej obleke za deco, pa tüdi za njo, vküp prinesli. Bole njej je slabo šlo pri penezaj, ali pred decov je tou zakrivala.

Micika je na velki petek popodneva pa v soboto dopodneva pripravljala za žegenj. Spekla je doma v šparati beli krüj, sküjala djajca pa tüdi orejove pogače je spekla, vsega malo več, ka do doma deca tüdi kaj meli za pogesti. Sküjala je tüdi mali falajček mesa, pa skopala gren. No vse, ka se šika, ka se spakiva v korbeu za žegenj. Ali korbeu je biu precu velki, ona pa je vsega mela bole malo, pa je bilou vse bole samo na dne korbla, zgoraj pa dosta prazno. Mislila si je, ka bode malo napunjeni, pa je papere vküp zamotala, pa naklala vrkar. Mejla je lejpi prtiček, s šterim je vse vküper doj pokrila. Toga si je sama našila v zimskom časi. Biu je resan lejpi, tak pravi za vüzen, ali ovak za žegenj. Na toj salveti so vsakšomi očü gor spadnole.

V vesi so meli malo kapelico, pa so z varaša prišli župnik, vsakšo leto na vüzensko soboto popodnevi ob drügoj võri tou žegnjavat. Tak, ka je lepou tou Micika leko sama peški odnesla k žegnji. Pa rejsan, Micika si je vse lepo pripravla, pa šla. Kapelica je bila mala, pa so vsi mogli svoje korble pa cekre, ali v kom so prinesli žegenj, zvüna pred dverami doj sklasti, tak gda so župnik prišli, so leko požegnjali. Župnik so svoje delo lepou opravili, malo je lüdstvo še ostalo, pa so molili, pa je samo ednok začno močen võter pijati. Ali na nesrečo je Micikin korbeu najprva goroborno, zato ka je nej biu žmeten. Tačas, ka je Micika skočila, ka ga zgrabi, so se võ od tiste lejpe salvete najprlej sipali paperi. Vsi so samo fejest gledali, Micika je friško vküper pobrala, pa nazaj notri stiskala papere. Ga doj pokrila, ga vzela v roke, pa stala kak kamen. Delala se je, ka moli, ali najraj bi se na ves boži glas razjokala. Pa se je zdržala, zato ka tuj nika nej bi pomagalo. Na miren pa tiji način je svoje siromaštvo zakrila, pa pomali odišla proti svojomi domi, pa tüdi deci doma tou nej povedala. Trauštala se je s tem, vej de ednok že boukše. Pa tak je tüdi bilou. Vala tisti stari pregovor: »Po vsakšom hüdom pride dobro, po vsakšom dobrom pa hüdo.«

Marta Sever

Pripravil: Kevin Kalamar, Vrtec Sakalovci

MLAŠEČI

KAUT

